

[Ih Nørhund.]

nomisk og politisk opslugen; som en tid var blevet holdt tilbage for at berolige engelske vælgere. Og ganske rigtigt. Siden juni har det ene EF-organ efter det andet truffet vedtagelser i den retning.

Regeringen har først søgt at klare for sig ved at bagatellisere og snakke udenom. EF-vedtagelserne var kønne ord, sagde man, unionssnak og fristil. Nu ligger det mig fjernt at finde noget ophøjet i EF-dokumenterne, men i EF er det den slags fristile, der er retningsgivende, og det har regeringen også indrømmet om ikke i ord så i praksis, idet den allerede har begået en ny kapitulation over for presset. I alle integrations- og unionsplanerne er punkt nr. 1 overgangen til direkte valg af EF-Parlamentet. Det motiveres i Patijn-rapporten, som jeg citerer: „et uomgængeligt led i gennemførelsen af yderligere integrationsfremskridt“. Det tilsigter at styrke beføjelserne for EF-Parlamentet, hvor alle vetoretigheder for små stater sættes ud af kraft.

For kun et år siden tog den danske regering, dengang endda repræsenteret ved hr. Poul Hartling og hr. Guldborg, forbehold over for iværksættelsen af direkte valg. Så længe dette forbehold opretholdtes, kunne Europavalgene ikke afholdes, men nu har den socialdemokratiske regering trukket deres forbehold tilbage, og som den enighed — som det hed — som proklameredes fra sidste topmøde, viser, åbnet for afholdelsen af disse valg i maj 1978.

Hvad er der sket i det sidste år, som motiverer denne kapitulation? Man kan spare sig al billig snak om demokratisering af EF osv. Den har ikke mere på sig i dag end for et år siden. Den politiske realitet er, at man har ladet sig presse til at opgive en hindring for EF's forvandling til en politisk union.

Regeringen søger nu at snakke sødt ved at sige, at den har gjort folketingets afgørelse af valgdag og dobbeltmandat til betingelser. Det skal være de to halmstrå, som man vil binde ladeporten med. Selvfølgelig ved man, at de ikke holder mere end i sin tid i Finderup. De respekteres hverken af EF-politikerne herhjemme, som man har hørt, eller nede i det lille Europa. De er tilmed så selvmodsigende, som man kunne høre på hr. Honorés snirkler, at de er uden enhver troværdighed. Hvem er det egentlig,

man vil have til at tage denne nye uoprigtighed alvorligt? Regeringen har kun én position at forsvare danske interesser ud fra, nemlig at opretholde sit forbehold om, at tiden ikke er inde til at gennemføre de direkte valg. Af den grund kan vi naturligvis også støtte den af SF foreslåede dagsorden.

Men ministeren skylder et klart svar på, om han agter at gå tilbage til denne position, for ellers er der jo kun tale om spilfægteri her — hvis det ellers kan lykkes at trænge igennem med henvendelser til ministeren.

Mere alvorligt er i og for sig, hvor alt dette fører hen. Som sagt ser alle toneangivende kredse i EF de direkte valg som det afgørende skridt til realisering af den europæiske union. Når ministeren siger, at det har ikke noget at gøre med at forskyde styrkeforholdet mellem de forskellige organer, vil jeg gøre opmærksom på, at i Parlamentets vedtagelse indgår også, at alle Europa-Parlamentets beføjelser skal væsentligt styrkes inden 1980.

Men også hvad den europæiske union angår har vores EF-politikere troet at kunne klare sig med sortsnakkerier. Tinget vil huske statsministerens statsmandsord, da han først ville forklare unionen som bare en forening af samme art, som kaninavlere og andre godtfolk danner sig. Den går jo ikke længer. I de sidste måneder har EF's Parlament, Kommission, Økonomisk-sociale Råd, arbejdsgiversammenslutning foruden andre led i de herrers fællesskab fremlagt vidtgående udarbejdede planer til unionen. Hr. Tindemans har været på besøg for at spørge sig for. Fra os har han fået ganske klar besked. Det kan det ikke siges at han fik fra regeringen, som åbenbart har taget mytologiens Kraka som mønster for sit diplomati, sådan at man fremstiller sig hverken påklædt eller nøgen, men hyldet i et fiske-net af ord, og det er stærkt af ministeren at tale om, at regeringen i sit svar tilkendegav nogen holdning.

Det, vi står over for, er ikke bare, som det er sagt, tendenser i visse EF-lande, men udarbejdede og vedtagne forslag. Af dem fremgår det som fælles træk, at man vil gøre det nuværende Fællesskab „til en organisation, hvis beslutninger er forpligtende for alle“, at man vil oprette „en europæisk regering uafhængig af de nationale regeringer“,